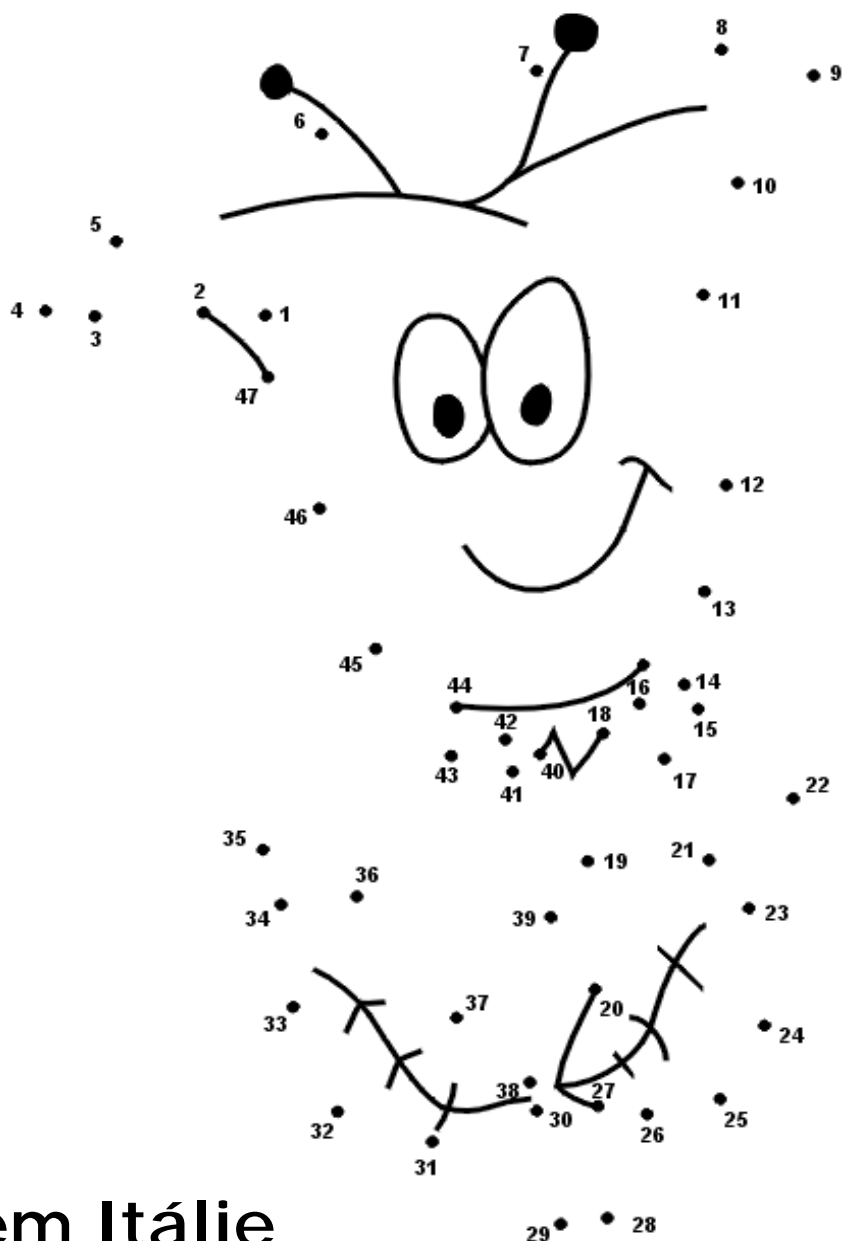

Vestigo

www.vestigo.cz

Chem Itálie

Šakal Anketa Islám

Woo-Too Kritika

Kiwin Prales Růže

Úvodník 1

Ahoj! Do úvodníku se obvykle píše, jaké je roční období a pak se to roční období nějak pochválí a řekne se, co se v něm může dělat, přičemž se na tuto činnost všichni těšíme a úvodník nás v této imaginární kolektivní psychóze ještě více utvrdí. Úvodník stejně na nic není. Právě jsem viděl film s Cameronem Diaz a byla fakt skvělá. (Ne, že by skvěle hrála - to já nepoznám). Jednou jsem napsal dvě povídky, které byly divné. Deja vu. Baf, tohle mě baví a tak dále. Příjemné počtení. (Moje další příspěvky jsou v poho.)

Kiwin

Úvodník 2

Když už jsem napsal i předchozí úvodník, tak proč jej neotisknout? Teď něco smysluplnějšího, i když jen o málo: jak vzniklo toto číslo? Dost náhodně. Kiwin a Woo-Too si nějak řekli (už ani pořádně nevím, jak), že něco napíší a pak se postarají o to, aby to vyšlo. Ostatní z kmenové rady jsme o příspěvky poprosili trochu ledabyle. Naštěstí máme článek od Chema (o cestě do Itálie) a od Šakala (anketa).

Jsem ale přesvědčen o tom, že příští číslo již náhodně nevznikne. Nechceme si přece nechat ujít tu šanci pro náš Vestigo plátek, aby se jeho výtisky válely skoro celé prázdniny na tábořišti vedle jiných oblíbených táborových periodik, zamazané od marmelády a všem na očích. Pokud jste tedy někdo přemýšlel o něčem, co byste chtěli do Vestiga napsat, příští číslo je tou nejlepší příležitostí.

Kiwin

Plánované akce

Horská kola: 31.5. (sobota)

Všechny potenciální zájemce zve Kiwin. Kola stačí trekingová. Jako bonus budu servírovat malou pozoruhodnost a pokud budou příhodné okolnosti, tak i střední šílenost pro odvážné. Kromě toho si troufám předvídat výskyt dalších neplánovaných pozitivních momentů. Nebojte se fyzické náročnosti, tempo se přizpůsobí. Sraz 9:00 u nádraží v Řečkovících (ale vlakem se nejede), něco k jídlu raději s sebou. Cílem okolí Brna, zhruba SV směr.

Kapka: 20-22.6

KAPKA je humanitární akce Nadace pro transplantace kostní dřeně a Junáka. Jejím cílem je pomoci lidem postiženým leukémií a dalšími nemocemi krvetvorby, a to jak získáváním finančních prostředků, tak prezentací činnosti Nadace. V rámci KAPKY budeme umívat čelní skla aut na benzínkách a za to vybírat peníze. Ale nebojte zůstane čas i na zábavu. V rámci KAPKY je totiž pořádána párty na které zahrají skautské kapely a bude tam hrát Chem se svou kapelou a spousta dalších... Více informací je na adrese www.70bo.net/kapka a termín letošní kapky je od 19. do 22.června. Další informace se postupně budou objevovat v klubovně. Neboj se přidej se. Acon

Vestigo puťák + narozeniny: 25.-30. srpna

Orlické hory • Nádherná krajina a výhledy • Nejvyšší vrchol Velké deštné s rozhlednou • Bunkry a pěchotní sruby • Pevnost Hanička • Přehrada Pastviny (100% koupání). Je možné se přihlásit v klubovně na nástěnce, nebo přímo Sidovi.

Cestománie a kulturní okénko v jednom?

Dlouho jsem přemýšlel, čím přispět do tohoto časopisu, aby se mé příspěvky nevyskytovaly v pořád stejných rubrikách. Proto jsem se rozhodl přispět do rubrik Cestománie a kultura najednou. Co budou mít ty dva příspěvky stejné? Přece zemi ve které a o které to celé bude. Zemí, kterou jsem si vybral je Itálie – náhoda tomu chtěla a cestománie bude již podruhé o Itálii. Nejel jsem se do Itálie koupat ani za kulturou, takže můj Italský příspěvek bude spíše o tom, jaké jsou rozdíly mezi naší a jejich pracovní morálkou, stravovacími návyky a trochu zabrousím i do těch kulturních rozdílů. Článek vyvrcholí popisem italského kulturního zážitku,

na který nás pozvala milá paní docentka z University of Udine a popisem italské divadelní hry Náměstíčko, kterou jsem nedávno shlédl v Mahenově divadle.

Takže Itálie.

Italské zážitky běžného života

Zúčastnil jsem se jednoho zajímavého kurzu o biotechnologiích a hned byla na stole pozvánka na italskou University of Udine. Tak takhle jednoduché to nebylo, ale pověsti praví, že možná jo. Udine je město ležící na severu itálie na úpatí Julských Alp, kterých je tam všude plno – při pohledech z okna, na pohlednicích, ve výzdobách restaurací apod. Město má cca 100 000 obyvatel (žádná malá ves) a tak jsme očekávali, že po konferenci, po pobíhání v různých laboratořích a po různých seznamováních se budeme moci uchýlit do nějaké restaurace a dát si večeři.

První den nás pozvali na pizzu – tak to bylo OK – supr etnický zážitek – pravá italská pizza.

Když jsme ale další dny zjistili, že se tu v restauracích nic jiného nejí (ty lepší ještě měli těstoviny na tisíc způsobů), tak jsme byli překvapeni. Skutečně za celý týden jsme nebyli schopni večer nalézt klasickou restauraci – všechno byli pizzerie, některé s rozšířeným sortimentem o těstoviny. Naštěstí měli naprosto bezkonkurenční menu u školy, takže tam se dalo dát i něco jiného. Ne, že byste si ale dali něco jako volské oko s bramborem, nebo guláš apod. – o tom se jim tam ani nesní, ale různé typy luštěnin, steaků, salátů, omelet a nakládáných dobrot tam měli. Bohužel jsme tam

chodili jen na oběd, protože ubytování jsme byli na opačném konci města v apartmánech. Jaké bylo překvapení, když jsme zjistili, že naše šňůry od notebooků nejdou zasunout do jejich zásuvek. Někdo se pokoušel zasouvat déle, a tak přišla rána a byli jsme bez elektřiny. Naši italské průvodci již byli pryč a tak se na nás vrhnul pan domácí s italsčinou a chabou němčinou a tak

jsme jen zírali a jak asi sedmdesátiletý stařík temperamentně skáče a z jeho výrazu jsme vyčetli, že už se o to nemáme znovu pokoušet, neboť i méně kvalitní italská ocel jeho kuchyňských nožů dokáže proříznout hrdlo.

Další překvápko bylo, že italové pořád pijí kafe. Kaváren je tam asi dvakrát tolik co u nás a káva se pije: při cestě do zaměstnání, v 10:00 na svačinu, po obědě a odpoledne před odchodem z práce. Večer nevím, ale kavárny prázdné nebyli. Naši hostitelé z university ale pokaždé ve výše uvedené časy přišli do hlavní místnosti a tam si všichni svorně dávali kávu. A to ne jen tak lečjakou, ale přííííšerně silnou a jen maličké množství (asi jako dva náprstky z šití). V kavárnách samosebou měli asi deset druhů kávy, ale tato šla na odbyt nejvíce.

Navštívili jsme ještě i pobřežní část Itálie. Jediné v čem se tato část lišila bylo to, že tam měli kromě pizzérií i krámky s mušlemi, krevetami, kraby a jinou podmořskou havětí, kterou jedli od syrového stavu až po různé smažené speciality.

Tak to by bylo asi vše co se návyků, zvyků a práce v Itálii týče. Dlužno podotknout, že všichni tu vstávají až kolem 7 – 8h. Obchody jsou otevřené tak od 10 – 12h. Kdyby někdo jako u nás otevřel trafikou, nebo obchod kolem 6té ranní, vůbec nikoho by nepřilákal a první ranní ptáče by přišlo tak v 7:30 pro pizzu a dalo by si kafe.

Italský kulturní zážitek

Jeden večer jsme byli pozváni do místní střední školy pro všechny národnosti. Je to škola, kam se může dostat cca 2 lidi z jednoho státu a bylo tam při našem pobytu asi 70 národností. Tzn. i mnoho odstínů a barev pleti – fakt zajímavá podívaná. Náhodou jsem na sobě měl tričko lesního kurzu Fons (pouze s nápisem Fons) a jeden ze dvou Čechů na škole se ke mně hned hlásil aniž by mohl podle čehokoli jiného poznat, že jsem Čech. Byl to skaut těsně před maturitou z Prahy. Moc jsem mu nezáviděl, že musí být dva roky v Itálii a ještě maturovat na prestižní škole a v podstatě musel asi dost kamarádů v ČR obětovat této zkušenosti, ale asi z něj za pár let bude velvyslanec, nebo manažer mezinárodní firmy, protože jazyky samozřejmě zvládal bravurně a vědomostí na této škole načerpal určitě taky daleko více než průměrný český středoškolák. Abych se ale dostal k tématu. Byli jsme pozváni na kulturní zážitek, jaký jsem opravdu nikdy nezažil – Anglická klavírní virtuoska a italská operní pěvkyně dali dohromady některé části ze Shakespeara a úryvky z oper a operet, které někdo napsal na jeho motivy a to všechno hrály a zpívaly jen ve složení klavír+zpěv. Sám od sebe bych na toto nikdy nešel, ale teda koukal jsem jak kdyby místo deště padaly žáby. Fakt krásný zážitek umocněný navíc tím, že při úvodu zmínily, že jsou poctěni naší návštěvou a všichni v sále si mysleli, že jsme nějakí mladí perspektivní vědci (zatímco my jsme úplně normální a tak jsme se styděli, když na nás pak všichni koukali).

Kulturní zážitek o Itálii

Tak tohle jsem od Mahenova divadla opravdu nečekal. Kdyby to bylo v Městském na Lidické, nebo v Martě, Huse a jiných, vůbec bych se nedivil. Ale od Mahenky jsem toto nečekal. Když jsem si četl, že divadelní hra Náměstíčko, která bude uvedena v Mahenově divadle má

stručně řečeno „moderní pojetí“, očekával jsem něco jako je v Mahenově divadle uváděná hra „Můj Nestroy“ (dle mého názoru mírně nepovedená hra, při které člověk nedokáže udržet pozornost déle než 30 minut. Pak už jde to pořád o to samý. Kritika to vychválí, protože sama taky neví co tou monotónností autor chtěl říci.) Moderní pojetí Náměstíčka, alias Náměstíčko na aktuální téma mne na rozdíl od Nestroye opravdu nadchlo. Pozornost udržuje nejen vtipnost většiny scén, ale i naprosto klasický italský temperament, který všichni herci krásně od začátku až do konce hrají. Vždycky když někdo ve hře začal poskakovat a čílit se (což je tam skoro pořád), vzpomněl jsem si na našeho pana domácího když jsme mu jedním notebookem vyhodili pojistky.

Mírně nastíním o co jde, ale to si každý může najít sám a podrobněji, takže opravdu stručně – Hra, která se původně odehrávala před 250ti lety je převedena do dnešní podoby – do roku 1990 do doby, kdy se v Itálii konalo mistrovství světa ve fotbale. Všichni ve hře fandí, hádají se, zamilovávají se, bojují a hra má pořád spád. Vyskytuje se zde několik národů (samosebou daleko méně, než v té mezinárodní škole, kde jsme byli) a každý ten národ reprezentuje jak nejvíc to jde. Z původní Goldoniho hry zůstalo pramálo – kdyby mi to někdo dal shlédnout, aniž bych věděl název, asi bych ani neřekl, že je to Goldoniho Náměstíčko. A proto tedy doporučuji – běžte a kupte si lístky – je opravdu na co se dívat.

Tak doufám, že jsem vás neznudil k smrti – sám nerad čtu sáhodlouhé články, ale snažil jsem se tento alespoň nějak rozkouskovat, aby to bylo čtivější.

Chem

Anketa

Ahoj, Vestigo. Je tu již 2. anketa v pořadí a s ní i zapeklitá otázka, která bohužel není moc aktuální, ale jádro je aktuální více než dost. Islám. Jaké bylo přesné znění? „*Tak, určitě jste v médiích či jinde postřehli, že se v arabských zemích demonstruje o sto šest, podpalují se velvyslanectví, vyhrožuje se zabitím a to vše kvůli karikaturám Mohameda, které se několikrát objevili v nizozemském tisku. To byla fakta a teď ta slibovaná otázka. JAKÝ JE TVŮJ NÁZOR NA REAKCI MUSLIMŮ NA NĚKOLIK KARIKATUR, KTERÉ NIZOZEMŠTÍ REDAKTOŘI OTISKLI V TISKU? JE PŘEHNANÁ, NEBO JE PRO TEBE NAPROSTO POCHOPITELNÁ? A NEMĚL BY SE KONEČNĚ ISLÁM ZBAVIT SVÝCH KONZERVATIVNÍCH NÁZORŮ A MODERNIZOVAT NÁBOŽENSTVÍ, NEBO JE DOBŘE, ŽE SE DRŽÍ SVÝCH TRADIC?*“

Došla spousta odpovědí... Dík za ně. Vesměs většina z Vás odpověděla, že negativní reakci chápou, ale nemusela by být tak tvrdá. Zejména podpalování velvyslanectví a vyhrožování zabitím je docela silný kafe. Našli se i jedinci, kteří s reakcí vůbec nesouhlasí s tím, že kdyby někdo otiskl karikaturu Ježíše, tak se asi velvyslanectví zapalovat nebudou. No, nevím, nevím. Nejhůře to vidí (jméno nebudu říkat, kdyby mezi námi byl tajný muslim) xxx: „No podle mě to jsou magoři jejich reakce byla úplně nesmyslná, mělo by se jim tam hodit pár atomovek a byl by klid.“

Cílem této ankety nebylo navázat se do islámu, ale bohužel se z tohoto náboženství pomalu ale jistě stává mezinárodní „problém“ č. 1, takže díky všem kdo reagovali a ukázali, že jim není světové dění lhostejné.

Šakal

Kritika: Stop Time

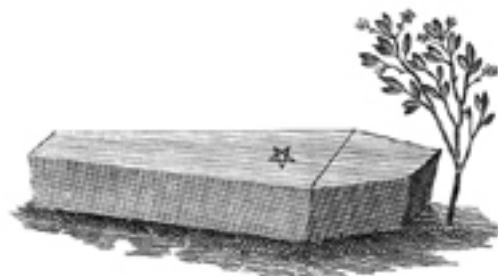
Poznámka šéfredaktora: Téma minulého časopisu bylo Vlastní tvorba. Woo-Too ale řekla, že píše raději kritiku na cizí tvorbu. Tak napsala nyní recenzi na paskvil, kterým do rubriky Vlastní tvorba přispěl Kiwin.

Po přečtení příspěvku s názvem Stop Time jsem musela začít číst znovu. Nejspíš protože v polovině, ne-li dříve jsem přestala vnímat

význam vět a četla jsem jen slova, která ležela vedle jiných slov. Dlouhé věty s velkým množstvím přívlastků jsou neúměrné k délce tohoto řečného popisu. Čtu podruhé. Ok. Čtu potřetí, ale teď už se mi to opravdu podaří a dočtu to až do konce s naprostou soustředěností a budu vnímat každé slovo i spojitost s předcházejícím slovem.

Takže první výtka bude samozřejmě narážet na délku a složitost. Čtenář může být natolik zmaten a ztracen, že přestane mít chuť číst tento článek. Jeho nechut může stoupnout tak vysoko, že nebude mít chuť číst ani další článek. A v některých extrémnějších případech čtenář přestane být čtenářem a už nikdy nevezme žádnou knížku do ruk.

Popis chvíle nebo dokonce okamžiku. Možná minuty? Je podrobný a podrobnější, avšak podrobný vůbec není. To snad ani není možné. Tolik vět a řečí a my jsme na začátku. Autor využívá tzv. abstraktního popisu, jinými slovy někdo tady má hodně fantazie. Můžeme si všimnout, že spousta věcí prostě nevidíme a ani neuvidíme, i kdybychom se na hlavu stavěli. Přesto si je díky tomuto popisu dokážeme představit. Takže v určitých souvětích začínáme vidět věci, které by jsme normálně vidět nemohli. Chci upozornit na nebezpečí vyvolání u čtenáře nějakých psychických poruch, např. schizofrenie, stihomanie atd. Také se v nás může zrodit pocit, že jsme snad něco propásli. A to potom může vést ke zklamání, skepsi, beznaději a ke ztrátě veškeré radosti. Nakonec to může skončit i smrtí. Autor si možná vůbec neuvědomuje nebezpečí těchto zapeklitě spletených slov zapletených do slov podobných.

A kdo to vlastně všechno popisuje? Není tam sebemenší náznak, že je to nějaký člověk. Může to být vzduch, cigaretový kouř, vánek nebo nějaký zvuk, který se šíří. Může to být vlastně cokoliv stejně jako to může být NIC.

Woo-Too

Chvála (simulačních) her

Na začátek upozorňuji, že tento článek má jistě mírně **bulvární** rysy, což má přispět ke zvýšení jeho atraktivity. (Snad to nikoho neurazí.)

Úvodní inspirací pro jeho napsání byla hra, která se odehrála na posledním **Silvestru v Uhřínově**. Nepamatuji si její jméno, ale řkejme jí **Prales**. Moje subjektivní **reportáž** z jejího průběhu by mohla vypadat asi takto:

Boj o prales

Nejprve musely být rozděleny role a velký šéf hry **Gandalf** se poté, co tyto role vysvětlil, zeptal, kdo si chce jakou vybrat. Strany budoucího sporu se začaly profilovat vzorově, neboť pozici **největšího zvířete** na scéně, mocné a bohaté těžařské společnosti plundrující prales, obsadil ihned **Lišák**. Mám-li zmínit přesně opačnou stranu „hracího pole“, poměrně bezmocní, chudí a na pralesu závislí indiáni zbyli na chudáka Šakalíka.

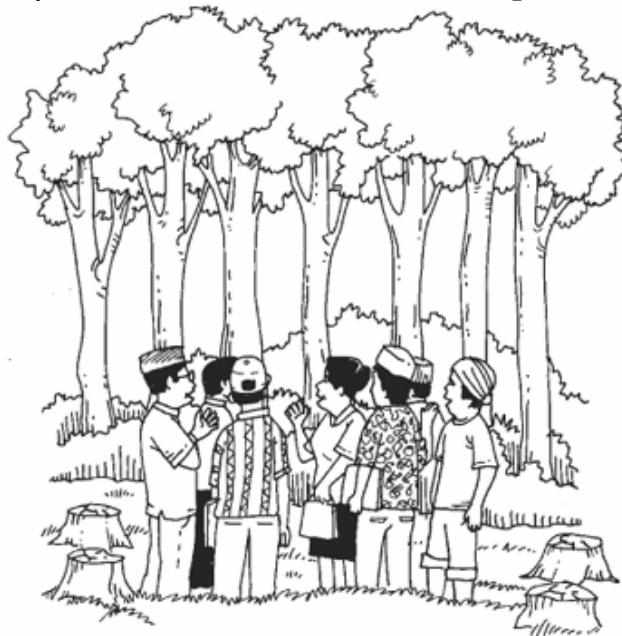
Já jsem zaujal svou obvyklou strategií mrtvého brouka – do ničeho jsem se nehnal a čekal, co na mne zbyde. (Přesně to jsem udělal i den předtím při hře Pastýřská idyla, v níž jsem skončil jako nečinný až parazitující přívěsek na farmě či v domácnosti Elišky a Mikana, odkud jsem pasivně pozoroval průběh hry.) Zbyla na mě poměrně dobře financovaná západní společnost hájící zájmy medicínského výzkumu, která lobbowała za záchranu pralesa, aby lékařství nepřicházelo o možnost využít zdejší druhovou rozmanitost pro svůj vlastní pokrok.

S hrůzou jsem ovšem zjistil (respektive Gandalf mi to řekl), že tento subjekt by měl být v důsledku pravidel a nastavení celé hry tou klíčovou protiváhou Lišákových těžařů a spol, díky kterým měly kartičky reprezentující území pralesa začít hned po začátku hry **nenávratně** a rychle mizet. To znamenalo, že jsem musel něco dělat, protože jinak bych tu hru asi pokazil. Musel jsem se do ní nechat vtáhnout, což byl také hlavní předpoklad toho, aby se pro mě stala takovým **zážitkem**, který umožnil vznik tohoto článku.

Vytvořily se dvě základní frakce – jedna kolem Lišáka a druhá okolo Sida a Zuzky, kterým jako obyvatelům delty vadily povodně způsobované úbytkem zalesněné plochy. Klíčová **bitva** se

sváděla o **Druida s Mungem**, zemědělce, kteří žili na kraji pralesa a postupně ho měli vypalovat a zakládat na získaném území svá pole. A bylo to vskutku divoké. Rvali jsme se o každou možnost s **Druidem a Mungem** vyjednávat, neboť s časem na vysvětlování a prosazování vlastních výhodných nabídek rostla i šance, že naše argumenty u zemědělců převáží nad argumenty strany druhé. Místy jsem vyloženě cítil, že situace je tak vyhrocená, že je na místě téměř až snaha o fyzické odstavení druhé strany za účelem zajištění alespoň minima prostoru pro potřebné vyjednávání. Proto jsem se také snažil se s Mungem a **Druidem** pořád zavírat za dveře, ale nejčastěji to dopadalo tak, že celá vřava se přenesla na chodbu.

Logika hry byla nicméně neúprosná a směřovala k **smutnému, tragickému** a jistému **zmenšování pralesa** – není divu, měla to být přece simulace skutečného stavu. Zásoby peněz mé nadace se ztenčovaly a dohoda mezi námi a zemědělci byla velmi křehká. Bylo jen otázkou času, kdy jim magnát Lišák nabídne tak výhodný návrh, který již naše strana nedokáže přebít. A čím víc pralesa bude vytěženo, tím menší dotace ze zahraničí bude moje společnost dostávat. Navíc Šakal, Sid, já, **Druid** a **Mungo** jsme měli v důsledku pravidel hry též více či méně rozporné zájmy, takže naše eko-koalice se mohla kdykoliv **narušit** a **rozpadnout**.

Jedna šance tu však byla. Spočívala v tom argumentovat nejen z hlediska výhodných nabídek, ale i z hlediska **morálky**. Zachraňme prales! Je to dobrá věc. A pak taky: Zničme ty záporné těžaře, vymažme je z povrchu zemského! To totiž šlo – v rámci hry se volil

guvernér oblasti a ten pak mohl omezit těžbu, vyžadovat daně a přerozdělovat takto nabyté peníze. Kdyby Lišák po tři kola daně nezaplatil, mohl guvernér jeho společnost zrušit.

Morální argumentace se ujala a stmelila naši koalici – dokázali jsme udržet **Sida** na pozici **guvernéra**, komunikace byla na vysoké úrovni a zažehnávali jsme rodící se rozpory. Měli jsme na štěstí jednu strategickou výhodu – v týmu zemědělců byl Mungo, bez nějž by se takový důraz na morální dimenzi hry prosazoval o hodně obtížněji. Druid se naopak stále ošíval a museli jsme uvolňovat maximální dávky peněz, abychom ho uspokojili. Vše nicméně již směřovalo k úspěšné eliminaci těžařské firmy.

Lišák byl značně rozohněn, což jsem sledoval s povděkem, neboť se mi zdálo, že jeho zvyšující se nepřičetnost by naší straně mohla spíše pomoci. (Sám jsem však též v klidu nebyl.)

Začínali jsem pomalu slavit, když se do hry ještě nečekaně vložil Gandalf a začal narušovat základy naší koalice z pozice garanta pravidel hry! Říkal, že každý subjekt má za úkol chovat se tak, jak je to pro něj samotného **nejvýhodnější** – tak je prý ta hra postavena. Toto Gandalfovo stanovisko přitom bylo naprosto pochopitelné – vždyť z pralesa zatím ubylo sotva pár kartiček území a dalo by se tedy říci, že hra, tak jak ji její tvůrci zamýšleli, se prakticky ještě vůbec nerozvinula.

Hrozilo, že Mungo s Druidem na základě této Gandalfovy intervence přehodnotí své stanovisko. To jsme ale nemohli dopustit – znamenalo by to **prohru** naší ekologicky zaměřené strany. Proto bylo nutno pustit se do **hádky** i s **vedoucím hry** o to, jaká jsou vlastně její pravidla. Velmi zapáleně jsem argumentoval

proti Gandalfovi a tento můj výstup pro mě byl zajímavou zkušeností zejména z jednoho důvodu. Uvědomil jsem si, že tomu, co říkám, nevěřím o nic víc než tomu, co prohlásil Gandalf. Kdyby skutečně šlo o posouzení toho, co říkají pravidla, možná bych i klidně akceptoval Gandalfův názor, zároveň jsem však navenek velmi přesvědčeně obhajoval pravý opak. Vycházel jsem z argumentu, že hry tohoto typu nedefinují, jaký cíl přesně mají hráči sledovat, že záleží jen na jejich vůli, co chtějí ve hře vlastně dělat. Pravidla hry jsem pochopitelně nečetl. Tato okolnost mi v dané chvíli ale byla úplně **ukradená** – šlo přece o to zachránit prales!

Kouzelné na celé situaci bylo také to, že když si hráči postavili hlavu, že si cíl hry budou vykládat po svém, nemohl Gandalf nic moc dělat, protože tento typ odchylky mohl stěžít být považován za porušení pravidel. V závěrečném sporu nešlo tedy o to přesvědčit Gandalfa, ale o upevnění shody v naší koalici – hlavně aby si to nikdo **nerozmyslel!** Když se s Gandalfem začal prít i Mungo, bylo vyhráno. Vedoucí hry se stal spíše společným nepřítelem než vedoucím hry, prales byl **zachráněn**. Lišák opustil herní místnost a šel si zchladit hlavu kamsi nahoru. Závěrečná scéna naše zapálení pro hru ještě více vygradovala, vítězství bylo veliké a slavné. Byli jsme z toho tak odvaření (zejména myslím já a Šakal), že jsme si na záchranu pralesa museli **hned dát panáka**.

Gandalf to pak okomentoval tak, že skautské společenství zřejmě netvoří tu správnou skupinu pro správné rozvinutí hry simulující ničení pralesa. Já doplňuji: krásný příklad protisystémového chování. Rád bych si někdy něco podobného vyzkoušel i v reálném životě.

Válka růží

To vypadá jako dobré zakončení celého vyprávění, ale já budu ještě pokračovat. Jednak mě reportáže z her jak jsem zjistil baví a jednak je v zájmu spravedlnosti, abych uvedl jednu svou vzpomínku, v níž vyhrál Lišák, který to v předchozích odstavcích trochu schytlal **J**. (Pro mě naopak hra skončila řekl bych tragicky.)

Přijel jsem na návštěvu na skautský tábor a zrovna se chystala Válka růží. Pochopil jsem, že pokud se do ní zapojím, mohu být ve strategicky velmi výhodné situaci, jelikož se nebude pořádně

vědět, zda hrají, nebo ne. A tak jsem na dotazy, zda se války rúží zúčastním, odpovídal vyhýbavě: *Asi ne, nevím, možná...* Taky jsem předstíral, že tato neurčitost je způsobena kompletním nezájmem až ignorací této populární hry z mé strany. Ve skutečnosti jsem však už byl do celé záležitosti silně **angažován a kul jsem plány**.

Hned po startu jsem si na kartičku napsal velké Y. Navenek jsem se dále profiloval tak, že je mi to jedno, že jsem na kartičku nic nenapsal, že jsem ji někam založil. Pak **Chema**, který též hrál velmi zapáleně, napadlo, že když je mi to jedno, ale přitom mám kartičku a tudíž hrají, tak mě může použít jako **zbraň proti nepřátelům**.

(Typnu si, do kterého tábora dotyčný patří, a když se netrefím, Chem ihned Gandalfovi nahlásí tábor opačný.) S touto strategií jsem souhlasil a ocítl se tak uvnitř **mocné kliky okolo Chema**, která mou osobou neustále vyhrožovala všem ostatním velkým zvířatům ve hře. Bylo to vzrúšo.

Nakonec jsme zůstali jen **Lišák, Tiraw** a já, přičemž všichni tři jsme měli písmeno napsané už od začátku hry. Vypadalo to na remízu, když tu za mnou přišel Tiraw a nabízel mi, že si kartičku navzájem (ve stejný okamžik) ukážeme. Nakonec jsem s tím já hlupák souhlasil. Šli jsme kus od tábořiště a tam si ukázali písmena, Tiraw zavolal svoje zjištění Lišákovi do tábora a ten

mě vyřadil. Ještě dva dny jsem doslova trpěl pomyšlením na to, jak strašně, ostudně a lehce mě ti dva vypekli. Není divu, tak stupidní chyba!

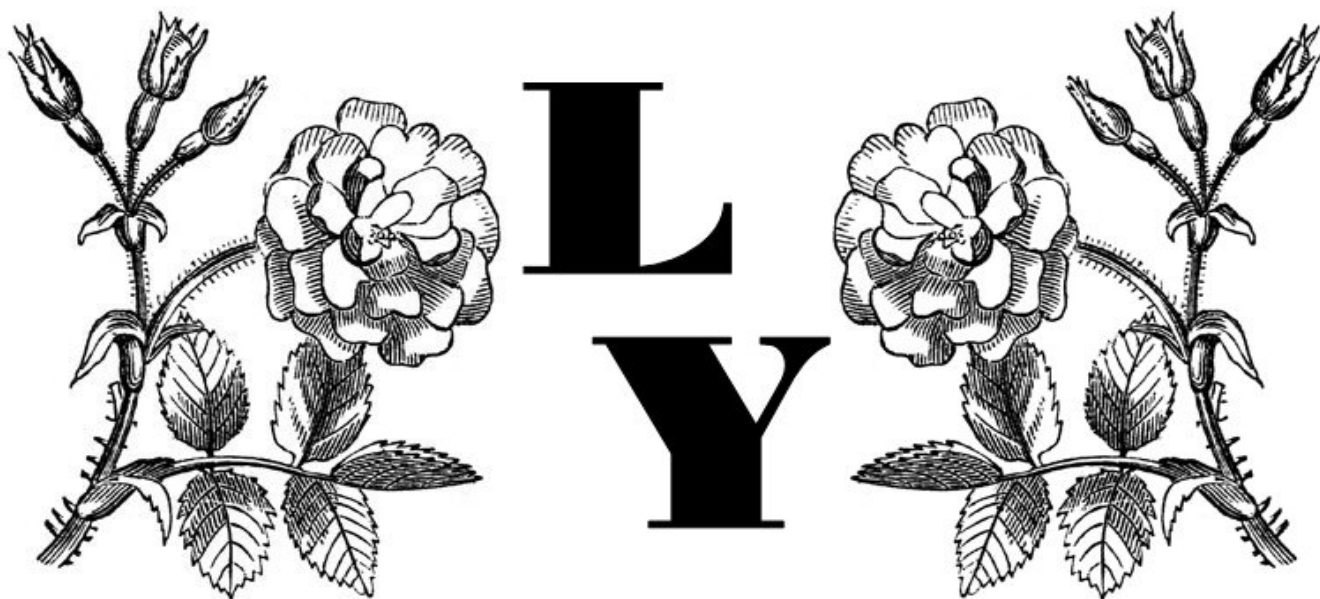

Závěr

Na závěr obecně: Se všemi, kdo si myslí, že pastýřská idyla, válka rúží a podobné hry mají z **krátkodobého** hlediska devastující účinek na duševní pohodu i vztahy, souhlasím. Jsou však i velmi poučné, zprostředkovávají **zajímavé zážitky a poznání různých typů situací**.

(A to jsem svůj nejlepší zážitek s těmito hrami ještě musel cenzurovat **J**)

Kiwin

Editorial

Vestigo, časopis roverek a roverů 16. střediska Brno; vyšlo v nákladu 40 výtisků

Zodpovědnost za toto číslo: Kiwin, kontakt: honza.votava@volny.cz

Redakce (abecedně): Alča, Eliška, Gabka, Gandalf, Chem, Magda, Sid, Šakal, Woo-too a další. Tisk: Sid

Podpora časopisu: <http://sid.nazory.cz/dokumenty.html>

Poznámka: přízpjevky neprošli jazykovou ani jynou korektúrou :)

© Vestigo All rights stolen